

Discurs al Coll de Panissars

written by Daniela Grau | 16 d'agost de 2021

Reedició de l'article inicialment publicat el 10/10/2018

Benvolguts compatriotes i amics,

Us agraïm la invitació a participar, nosaltres catalans del Nord, en aquest acte de recordança de la victòria catalana sobre la coalició franco-papista al segle XIII que pretenia apoderar-se de Catalunya.

En aquests moments convulsos per l'esdevenir del nostre poble, quan al Principat de Catalunya resulta tan difícil tirar pel dret d'una vegada, desobeir realment i engegar el procés definitiu per escapar-vos de les urpes de l'Estat espanyol, necessitem el record de les batalles guanyades, el record de l'heroïcitat dels màrtirs i dels qui, a cada generació, transmeten el llegat que ens empeny a no acceptar els intents d'aniquilació de la nostra nació.

En assabentar-se d'aquesta commemoració algunes persones deuen pensar que hi ha coses més urgents que no pas fer memòria de fets ocorreguts fa més de 700 anys. Ans al contrari, a parer meu, sent uns i altres en tots els Països Catalans ocupats i colonitzats ençà de tres segles, hem de convèncer les autoritats de la futura República Catalana que és imprescindible de reescriure i divulgar en el marc educatiu, la història de la nostra nació, la dels Països Catalans, fins ara subjectada als paràmetres interpretatius, als interessos, a la censura dels dos estats colonitzadors.

L'amic Josep Puig, secretari de l'Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana [IPECC], em va escriure amb tota la raó que el maig vinent, quan commemorarem a Elna la massacre de la població, primera etapa de la croada cabdillada pel rei de França, caldria procurar que hi participessin més

gent d'Elna.

La dificultat és com aconseguir-ho quan la majoria de la població a les comarques del Nord ni sospita que tenim una història pròpia diferent de la que s'ensenya a l'escola, quan no es desperta l'interès dels estudiants ni tan sols pel coneixement del mateix poble, del patrimoni, quan l'Ajuntament no es fa ressò de la commemoració, quan mestres i professors no poden incloure-la en el marc de llurs ensenyaments.

D'altra banda d'uns anys ençà constatem com els governs de torn, tant de dreta com d'esquerra, procuren en l'àmbit escolar infondre encara més el patriotisme francès. Les commemoracions de l'armistici de l'11 de novembre del 1918 entre els Aliats i Alemanya, patrocinades per associacions d'antics combatents, s'aprofiten no per incitar els joves a enaltir la pau en lloc de la guerra, no per enfortir l'europèisme, no per evidenciar que aquella guerra escapçà milers de famílies nord-catalanes, acabà amb les revoltes dels vinyaters i la incipient presa de consciència de la catalanitat, sinó per tal d'exaltar França. "Morts pour la France" és el lema recurrent martellejat al cap del nostre jovent.

Contrarestar aquest nacionalisme francès és molt difícil. D'ençà de l'annexió el 1659 no hem tingut mai cap estatut d'autonomia, totes les decisions estan sotmeses al vistiplau del representant directe de l'Estat, el prefecte; patim indefensos la substitució de la nostra població per la francesa –cinc mil francesos s'instal·len cada any al país–, l'índex de pobresa és dels més elevats, i d'ençà que l'Estat va imposar-nos la denominació territorial "Occitanie" es diu de nosaltres que som occitans. És la culminació, l'estadi últim de la colonització. França vol aniquilar definitivament la nostra identitat mil·lenària. Com lluitar contra tanta aberració, tanta ignomínia també ignorada per Europa?

Tanmateix tenim una força que ens uneix a tots nosaltres

patriotes dels Països Catalans: és la força de la memòria que no ens poden arrabassar, és l'amor i la fidelitat a Catalunya que evidenciem cada vegada que commemorem conjuntament fets de la nostra història, que manifestem plegats –hem participat en totes les celebracions de l'11 de setembre, darrerament amb dos autobusos perquè era un dia feiner– o que, com enguany, ens mobilitzem plegats per defensar els presos polítics, els exiliats, les víctimes de l'imperialisme espanyol.

Agraïm al president Torra d'haver recalcat amb contundència en el discurs al parlament fa uns dies, la implicació solidària de catalans del Nord tant el 1939 amb l'ajuda humanitària simbolitzada en la Maternitat d'Elna, com des del primer d'octubre de l'any passat. Va mencionar el centenar de batlles nord-catalans qui van firmar mocions de sosteniment i va al·ludir a tots els qui al Nord, al llarg dels mesos, han protagonitzat i participat en tota mena d'actes, com a mostra de suport i també com a protesta contra els empresonaments, judicis i condemes antidemocràtics.

De fet, com és sabut, alguns catalans del Nord ja havien contribuït de manera decisiva a la realització del referèndum del primer d'octubre amb la impressió de les paperetes de vot i la recepció de les urnes. Arran de les violències criminals dels policies espanyols aquell dia, la nostra territorial de l'ANC amb el suport d'altres entitats va tot seguit convocar a Perpinyà un seguici de manifestacions a davant del Consolat espanyol, de la prefectura i de la Casa de la Vila. A continuació es va crear el Comitè de solidaritat amb els presos i exiliats, més endavant es va formar un grup de CDR al Vallespir.

La solidaritat es va fer efectiva en una multiplicitat d'actes: amb l'organització de concerts pel col·lectiu *Angelets de la Terra* que ha implicat molts cantants a recollir diners per a les famílies de presos, amb l'organització pel Comitè de solidaritat i el CDR de diverses enllaçades, també a l'estiu en alguns ponts sobre l'autopista.

Recordem els intents de prohibició pels gendarmes francesos *in situ*; fins i tot un d'ells, enfurismat en tornar a veure per segon cop un company sobre el pont, li va arrencar de les mans i migpartir el pal de la bandera que feia onejar.

La solidaritat va culminar arran de la decisió del senyor Leroy, director del festival de fotoperiodisme internacionalment conegut *Visa pour l'Image*, de no voler exposar cap foto de les violències policíiques espanyoles i doncs d'amagar el trauma físic i psicològic patit per catalans que volien exercir pacíficament el dret democràtic de votar.

A tall de resposta a aquella provocació el partit polític *Oui au Pays Catalan* [OPCAT], l'agrupació dels *Angelets de la Terra* i el Comitè de Solidaritat van decidir muntar exposicions de fotos molt vistoses de fotoperiodistes del Principat de Catalunya. A més a més el Comitè de Solidaritat va aconseguir que cinquanta-cinc artistes de les dues bandes transformessin cinquanta-cinc urnes en obres d'art immortalitzades en *El llibre groc* venut en benefici de la Caixa de solidaritat. L'exposició d'aquestes obres, actualment al Centre d'Arts Santa Mònica a Barcelona, serà itinerant.

Si el president Quim Torra en el seu discurs al Parlament hagués al·ludit també als constants i coratjosos testimoniatges de solidaritat manifestats al País Valencià i a Mallorca s'hauria fet palès que al principi del segle XXI la nació, per cert amenaçada de totes bandes, existeix i s'uneix de Salses a Guardamar, de Fraga a Maó. Fa cinquanta anys, en uns fullets de divulgació del nostre dret a la llibertat nacional, l'afirmació "TOTS SÓN UN" envoltava el mapa dels Països Catalans. Enguany ho hem demostrat: TOTS SOM UN.